

ЗАКОН
ЗА ЕВТАНАЗИЯТА

Чл. 1. (1) Този закон урежда допустимостта, условията и контрола при извършване на евтаназията.

(2) Евтаназията е удовлетворяване на молбата на неизлечимо болния или неговите близки за ускоряване на неговата смърт по безболезнен начин, включително и чрез прекратяването на изкуствените системи за поддържане на живота.

Чл. 2. (1) Евтаназията се извършва по искане на страдащия, неизлечимо болен пълнолетен гражданин, който разбира свойството и значението на своята постъпка.

(2) Молбата трябва да бъде писмена с нотариално заверен подпис.

Чл. 3. (1) Когато болният е в такова състояние, че не може да изрази своята воля, искането за евтаназия се прави от неговия съпруг, пълнолетни деца и родителите на болния.

(2) Съпругът, пълнолетните деца и родителите трябва да бъдат единодушни за исканата евтаназия. Когато и само един от тях не е съгласен процедурата по евтаназия не може да започне.

(3) Молбата за евтаназия от съпруга, пълнолетните деца и родителите трябва да бъде писмена с нотариално заверени подписи.

Чл. 4. (1) Когато болният е непълнолетен, искането за евтаназия се извършва по негова воля и със съгласието на неговите родители.

(2) Ако лицето има сключен граждански брак (16-18 г.) съгласие се иска и от съпруга (съпругата).

(3) Молбата и съгласията по ал. 1 и ал. 2 трябва да бъдат писмени, с нотариално заверени подписи.

Чл. 5. (1) Когато болният е малолетен, искането за евтаназия се прави от неговите родители.

(2) Молбата трябва да бъде писмена, с нотариално заврени подписи.

Чл. 6. При евтания органите на лицето могат да бъдат трансплантирани на нуждаещи се граждани.

Чл. 7. (1) Искането за евтания се разглежда от специална комисия, назначена от министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието.

(2) Комисията се състои от пет членове, като трима от тях са лекари и двама юристи.

(3) Председателят на комисията е лекар.

(4) Член на комисията задължително трябва да бъде лекар психиатър.

Чл. 8. (1) Комисията заседава задължително в пълния си състав. Тя може да изисква документацията по лечението на болния, да изслуша мнението на специалисти, както и да разпреди извършването на допълнителни изследвания.

(2) На заседанията на комисията се води протокол, който се подписва от всички членове и протоколиста.

Чл. 9. (1) Решението за извършване на евтанията трябва да бъде прието от всички членове на комисията.

(2) Когато и само един член на комисията не е съгласен, искането за евтания се отхвърля.

(3) Решението се мотивира и подписва от всички членове на комисията, като се отбелязва в кое лечебно заведение да се извърши евтанията.

(4) Решението се съобщава на лицата, които са сезирали комисията.

Чл. 10. (1) Решението на комисията подлежи на обжалване в седемдневен срок от съобщението пред Върховния касационен съд.

(2) Право на обжалване имат лицата по чл. 2, 3, 4, и 5, както и прокурорът.

Чл. 11. (1) Върховния касационен съд разглежда делата в петчленен състав в открито съдебно заседание.

(2) Участието на прокурор е задължително.

(3) Решението на Върховния касационен съд е окончателно.

Чл. 12. Искането за извършване на евтаназия може да бъде оттеглено писмено или устно, неограничено по време, включително и след решенията на комисията и Върховния касационен съд.

Чл. 13. Евтаназията се извършва по възможно най-щадящия за болния начин.

Чл. 14. Лицето, починало в резултат на евтаназията, се счита за починало от естествена смърт.

Чл. 15. Анонимността на лекаря и екипа, извършил евтаназията, трябва да бъдат гарантирани, ако те желаят това.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. Чл. 97 от Закона за здравето (ДВ, бр. 70/2004 г.) се отменя.

§ 2. Изпълнението и контролът по този закон се възлагат на министъра на здравеопазването.

Законът е приет от XLI Народно събрание на ..... 2011 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

27.06.2011 г.

гр. София

Любен Корнезов

МОТИВИ

към проектозакона за евтаназията

Всеки може би ще каже, че евтаназията не се отнася до него!?

Но знае ли човек кога съдбата ще почука на вратата му?

Всеки от нас се е пръкнал от небитието. Но никой не ни е питал желаш ли да дойдеш на този свят. На тази грешна земя. Никой не ни пита искаш ли да напуснеш този земен свят и да се преселиш в отвъдното, от където никой не се е върнал.

Човек като съзнателно същество трябва да има право на избор. Избор между живота и смъртта особено когато е безнадеждно болен и страданията му са непоносими. Той не е полезен на себе си в агонията си – физическа и душевна. Той е в тежест на близките си и на обществото като цяло. **Животът е благо, когато си полезен, а не когато го проклинаш!**

Евтаназията дава възможност на човека да избира по своя воля кога да се пресели в отвъдното. Не ни питат когато се раждаме, поне да ни попитат кога искаме да срещнем смъртта.

Зная, че въпросът с евтаназията е спорен и ще бъде вечно спорен, докато свят светува. Този проблем не е само юридически, а преди всичко етичен, медицински, каноничен. Философски проблем! Още в XVI век английският философ Френсис Бейкън определя понятието евтаназия като безболезненна смърт. Но без закон в една правова държава, този проблем не може да бъде решен.

Думата “евтаназия” произлиза от гръцките “eu”, което означава “добър”, и “ehanatos” - смърт. Някои я наричат „добра смърт” „лека смърт с достойнство”, „смърт от милосърдие”.

Няма единно понятие за евтаназията както в законодателството на други държави, така и сред авторите, които са писали по този въпрос. В чл. 1, ал. 2 от законопроекта давам следната **дефиниция**: „**Евтаназията е удовлетворяване на молбата на неизлечимо болния или неговите близки за ускоряване на неговата смърт по безболезнен начин, включително и чрез прекратяването на изкуствените системи за поддържане на живота.**” Това понятие включва различните **видове евтаназия – активна, пасивна, принудителна и доброволна.**

Активна е тази евтаназия, при която процесът на умирање е подпомаган от лекар, с цел съкращаване на живота чрез действия, докато при **пасивната**, смъртта настъпва като резултат от прекратяването или неприлагането на реанимационни или животоподдържащи мерки.

Принудителната евтаназия се осъществява при тези, които нямат възможност да изразят волята си, като в този случай решението зависи от близките на болния (чл. 3 и чл. 5). При **доброволната** евтаназия пациентът сам изявява желание неговият живот да бъде прекратен (чл. 2).

Тези форми на евтаназията се регламентират в чл. 2–5 от законопроекта. Молбата за евтаназия трябва да бъде писмена, с нотариално заверени подписи. При принудителната евтаназия трябва да е налице единодушие между съпруга, пълнолетните деца и родителите на болния (чл. 3, ал. 2).

Искането за евтаназия се разглежда от специална **петчленна комисия**, назначена от министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието (чл. 7). В нея участват трима лекари, като един от тях е психиатър, и двама юристи. Комисията заседава задължително в пълнен състав и приема решенията си с **единодушие** (чл. 8 и 9). Това е гаранция, че по хуманни съображения е безспорно допустимостта на евтаназията.

Предвижда се **съдебен контрол** (чл. 10 и 11). Решенията на комисията могат да се обжалват пред ВКС (петчленен състав), включително и от прокурора, който задължително участва в процеса. Това е още една гаранция, че не могат да се допуснат отклонения от хуманните цели на евтаназията.

Евтаназията се извършва от лекар по възможно най-щадящия за болния начин (чл. 13). Лицето, починало в резултат на евтаназията, се счита за починало от естествена смърт с оглед правните последици, включително и застрахователните правоотношения.

Искането за евтаназия винаги може да бъде оттеглено (чл. 12).

Предлагам органите на евтазирания по право да могат да бъдат трансплантирани на нуждаещите се граждани. **Така един живот може да спаси друг живот** (чл. 6).

Този законопроект не поставя проблеми пред наказателното право. Това е така защото евтаназията не е противоправно деяние по смисъла на чл. 9 Наказателния кодекс.

За изпълнение на закона не се изискват допълнителни финансови средства. Комисията по чл. 7 може да бъде от служители на МЗ и МП.

Осъзнавам, че предлаганият законопроект е много „тежък“ не толкова като нормативен акт, а от морална гледна точка. Зная, че този закон ще има много противници, слагайки пред себе си “щита” на криворазбрения хуманизъм. Зная становището и на църковния клир. Но може ли Всевишния да ни избави от мъките, превръщащи живота ни в ад?

И все пак евтаназия е имало от древността, включително и при траките, до наши дни. Има я и днес. Ще я има и за в бъдеще. Защо тогава да не я регламентираме правно?

Възможност да бъде прекратен животът на тежко болни пациенти съществува в **Белгия, Холандия, Швейцария, Италия, Люксембург, Уругвай, Япония, САЩ (щата Орегон), Австралия и Албания**. В десетки други държави евтаназията се практикува под различни форми. Само преди месец се проведе референдум в кантона Цюрих по въпроса “за” или “против” автаназията. Над 80 % от гражданите на този кантон отново казаха “да”, изхождайки от хуманизма на това дело. А клиниката “Дигнитас” се превърна в последна надежда за някои мъченици. Преди дни ни напусна д-р Кеворкян (д-р Смърт), но не като убиец, а като хуманист, излежал зад решетките своята верую.

Този проблем с години го нося в себе си. Той обвързва само мен. Реших да го поставя на уважаемите народни представители и на хората.

Със стиснати зъби и свито сърце казвам „ДА” на евтаназията.

Евтаназията е най-висшата форма на хуманизъм, съчетание на земното с божественото.

*27.06.2011 г.
гр. София*

Любен Корнезов